

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **V. M. – P. „v likvidaci“, státní podnik**, zast. JUDr. Richardem Čičkem, advokátem, se sídlem Praha 7, Milady Horákové 28, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2006, č. j. 12 Cad 4/2006 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2006, č. j. 12 Cad 4/2006 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Výkazem nedoplatků ze dne 10. 10. 2005, č. j. 9121/05, vydaným Pražskou správou sociálního zabezpečení, územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „PSSZ“), byla žalobci uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné a penále v celkové výši 9 925 290 Kč. Proti tomuto výkazu nedoplatků podal žalobce námítky, ve kterých uvedl, že platba pojistného ve výši 51 996 Kč, která byla řádně a v souladu s právními předpisy uhrazena a identifikována jako platba pojistného za měsíc červen 2005 byla v rozporu s ustanovením § 22a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, použita na úhradu domnělého a sporného penále, a to zaúčtováním až v měsíci srpnu 2005. Penále vztahující se k pojistnému ve výši 51 996 Kč nelze považovat za oprávněné, neboť toto pojistné bylo řádně a včas uhrazeno. Penále ve výši 9 873 324 uplatňované PSSZ je zřejmě penále za období od 30. 10. 1997 do 17. 12. 1999 a do 20. 8. 2001, tedy za dobu od prohlášení konkurzu na majetek žalobce do doby úhrady celé výše pohledávky, která byla PSSZ přihlášena do konkursního řízení. Tyto úhrady byly žalobcem provedeny podle pravomocných rozvrhových usnesení konkursního soudu. Peněžité závazky žalobce, které věřitelé přihlásili do konkursu nelze hradit a uspokojit dříve a jinak než na základě pravomocného rozvrhového usnesení. Za období od prohlášení

konkursu do data nabytí právní moci rozvrhového usnesení nelze principiálně hovořit o prodlení s placením peněžitého závazku. Penále za toto období tedy nemohlo vzniknout, neboť nedošlo k prodlení se zaplacením pohledávky uplatněné v konkursu PSSZ. Postup PSSZ je dle názoru žalobce v rozporu se smyslem zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání. Žalobce navrhl, aby předmětný výkaz nedoplatků byl jako nesprávný zrušen.

PSSZ rozhodnutím ze dne 6. 12. 2005, č. j. 21071/010/9002/61205/Václ./7/05, výkaz nedoplatků ze dne 10. 10. 2005 potvrdila a v odůvodnění uvedla, že po prověření rozhodných skutečností zjistila, že výplatní den malé organizace (žalobce) je určen od měsíce října 1999 na každého 25-ho následujícího měsíce, tento den byl stvrzen i při provedené kontrole dne 20. 9. 2005. Částka 51 996 Kč, která byla uhrazena dne 14. 6. 2005 náleží k přehledu o vyměřovacím základu za měsíc červen 2005, který je však splatný dnem 25. 7. 2005. Z tohoto důvodu se dříve uhrazená platba použila na úhradu dluhu a vznikl dluh na pojistném vypočítaný ve výkazu nedoplatků č. 9121/05 na celkovou částku 9 923 299 Kč. Výkaz nedoplatků a vzniklé penále je zpracováno podle zákona č. 589/1992 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí PSSZ ze dne 6. 12. 2005 podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že PSSZ použila žalobcem řádně uhrazené pojistné za měsíc červen 2005 v rozporu s jeho vůlí a určením, k čemuž nebyla oprávněna, neboť si musela být vědoma identifikace platby provedené žalobcem písemně sdělením ze dne 15. 6. 2006. Žalobce má za to, že jím uhrazené finanční prostředky ve výši 51 996 Kč jako pojistné na měsíc červen 2005 byly řádně uhrazeny PSSZ a z titulu této platby nedluží PSSZ jakékoliv plnění. Žalobce se domnívá, že je oprávněn hradit pojistné kdykoliv, a to i před termínem uvedeným pro úhradu pojistného, pakliže právně určitým způsobem označí důvod platby a účel pro který má sloužit. Výkaz nedoplatků č. 9121/05 byl vyhotoven v rozporu s právními předpisy, zejména pak se zákonem o konkurzu a vyrovnání. Žalobce nemohl provádět po dobu konkursního řízení jakékoliv platby, které by zvýhodňovaly kteréhokoliv konkursního věřitele a výplatu přiznaných nároků konkursních věřitelů z konkursní podstaty byl oprávněn učinit až po pravomocném rozvrhovém usnesení soudu. Žalobce se nemohl dopustit jakéhokoliv prodlení s úhradou svých závazků vůči PSSZ po dobu průběhu konkursního řízení. PSSZ výkazem nedoplatků č. 9121/05 učinila úkon v rozporu s právními předpisy a nárokuje si vůči žalobci plnění, které jí ze zákona nepřísluší. Na závěr žalobce poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o námitkách proti zmíněnému výkazu nedoplatků neobsahuje žádné zdůvodnění či vyjádření PSSZ k námitkám vzneseným proti penále za období konkursu a navrhl zrušení rozhodnutí PSSZ v plném rozsahu.

Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3401-9010-142-24.1.2006/Št, odvolání žalobce zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí zrekapitulovala dosavadní vývoj věci a konstatovala, že námitky žalobce proti výkazu nedoplatků č. 9121/05 přešetřila a neshledala je důvodnými, stejně jako důvody uvedené v odvolání proti rozhodnutí PSSZ ze dne 6. 12. 2005, č. j. 21071/010/9002/61205/Václ./7/05. K tvrzení žalobce, že výkaz nedoplatků je vydán v rozporu s právními předpisy konstatovala, že řízení o konkurzu a vyrovnání není předmětem tohoto řízení. Předmětem řízení je otázka využití platby ze dne 14. 6. 2005 ve výši 51 966 Kč, která byla poukázána v době, kdy žalobce v tomto kalendářním měsíci neměl žádné jiné splatné závazky mimo dlužného penále, když běžné pojistné za měsíc květen 2005 se splatností do 25. 6. 2005 bylo uhrazeno dne 2. 6. 2005, a proto PSSZ postupovala v souladu s ustanovením § 22a odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., když platbu použila na úhradu dlužného penále.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, ve které uvedl, že žalovaný i správní orgány, které ve věci rozhodovaly před žalovaným nepostupovaly v souladu s právními předpisy, zejména pak se zákonem o konkurzu a vyrovnání. PSSZ vydaný výkaz nedoplatků č. 9121/05 ze dne 10. 10. 2005 nespecifikuje období, za které mělo být údajné penále vyčísleno a ani neuvádí z jakých dlužných plateb mělo toto penále vzniknout. Žalovaná námitky žalobce na postup PSSZ ve věci vydaného výkazu nedoplatků naprosto opomíjí a ve svém rozhodnutí se k nim nevyjadřuje. Žalobci nemohl vzniknout jakýkoliv závazek vůči žalované, neboť vždy hradil své závazky v souladu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že na majetek žalobce byl dne 13. 6. 1997 prohlášen konkurs, který probíhal až do 18. 5. 2005, kdy nabylo právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2005 o zrušení konkursu na majetek žalobce, se na postavení žalobce vztahovala příslušná ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání a žalobce nemohl provádět po dobu konkursního řízení jakékoliv platby, které by zvýhodňovaly kteréhokoliv konkursního věřitele. Žalobce tak byl oprávněn učinit výplatu přiznaných nároků konkursním věřitelům z konkursní podstaty až po nabytí právní moci rozvrhového usnesení. Dne 28. 3. 2006 žalobce obdržel exekuční příkaz č. j. 21071/003-90017-24.3.2006/vym/477/06, ze dne 24. 3. 2006, kterým PSSZ zakázala žalobci nakládat s finančními prostředky ve výši 9 925 290 Kč na jeho účtu, s tím, že tyto prostředky mají být převedeny bankou na účet PSSZ. Dle názoru žalovaného tento exekuční příkaz přímo ohrožuje žalobce v jeho činnosti a znamená pro žalobce nenahraditelnou újmu na jeho právech a proto navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Dále navrhl, aby soud rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3401-9010-142-24.1.2006/Št, zrušil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 11. 2006, č. j. 12 Cad 4/2006 – 46, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvedl, že žalobce nepopíral, že s odkazem na zákon o konkurzu a vyrovnání neplatil PSSZ pojistné za své zaměstnance. Nezpochybnil ani výši vykázaného nedoplatku na pojistném, pouze namítal, že částku 51 996 Kč poukázal dne 14. 6. 2005 jako pojistné za červen roku 2005 a měla být proto započtena na pojistné za červen roku 2005, nikoliv na penále neplaceného pojistného, neboť pojistné až do rozvrhu pohledávek nemohlo být placeno. Podle názoru soudu tedy v období probíhajícího konkursu žalobce žádné platby pojistného za své zaměstnance PSSZ neodváděl. Posouzením námitek žalobce proti výkazu nedoplatků ze dne 10. 10. 2005, č. j. 9121/05, a posouzením odvolání žalobce proti rozhodnutí PSSZ nedospěl Městský soud v Praze k závěru, že by výkaz nedoplatků na pojistném byl nepřezkoumatelný. Tento výkaz obsahoval náležitosti stanovené v § 104 odst. 1 písm. g) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. K námitce žalobce týkající se zúčtování částky 51 996 Kč, poukázané PSSZ dne 14. 6. 2005 jako platbu pojistného za měsíc červen roku 2005, soud uvedl, že podle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti je částka pojistného, která se platí za jednotlivé kalendářní měsíce podle odst. 1 splatná v den, který je v organizaci určen pro výplatu mezd a platů za příslušný měsíc. V posuzovaném případě byl dnem určeným pro výplatu mezd a platů za příslušný měsíc 25. den následujícího měsíce, tedy za červen roku 2005 to byl den 25. 7. 2005. Pokud žalobce odvedl pojistné předtím, než mu tato povinnost vznikla, nemohlo se jednat o platbu za konkrétní kalendářní měsíc, ale o platbu, která mohla být zúčtována na pohledávku žalobce, v daném případě na penále, což žalovaná v souladu s ust. § 22a odst. 1 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb. učinila. K otázce vztahu zákona o konkurzu a vyrovnání na straně jedné, k zákonu č. 589/1992 Sb. (o pojistném), a zákonu č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, soud uvedl, že oba výše uvedené zákony jsou v otázkách sociálního zabezpečení a pojistného na sociální zabezpečení speciálním

zákonem k zákonu o konkursu a vyrovnání, což vyplývá též z ustanovení § 33 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání, dle kterého vyhlášení konkursu nestanoví běh penále z pojistného na sociální zabezpečení a toto penále není vyloučeno z uspokojení pohledávek. Jestliže podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání není penále dlužného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti vyloučeno z uspokojení pohledávek, žalovaný nepochybil, když v případě neplacení pojistného žalobcem během probíhajícího konkursního řízení vyměřil i penále z těchto nezaplacených částek.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“), včas kasační stížnost a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) z. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti zpochybňoval nejprve závěr soudu o tom, že zákon č. 589/1992 Sb., a zákon č. 582/1991 Sb. jsou speciálními vůči zákonu o konkursu a vyrovnání. Městskému soudu v Praze vytýká, že opomenul celé znění ust. § 33 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání, které je pro posouzení případu právně významné a vzhledem k němuž nevznikla a ani nemohla vzniknout jakákoliv pohledávka žalované či ČSSZ pro penále z dlužných plateb na sociálním zabezpečení za dobu trvání konkursu. Stěžovatel hradil za své zaměstnance po celou dobu konkursního řízení odvody na sociální zabezpečení a v rámci rozvrhu z konkursu uhradil celou přihlášenou pohledávku PSSZ včetně penále do doby prohlášení konkursu na majetek stěžovatele. Městský soud v Praze si nezjistil z konkursního spisu stěžovatele jaké částky, kdy a z jakého titulu byly na základě rozvrhových usnesení vyplaceny PSSZ z konkursní podstaty stěžovatele, ačkoli to stěžovatel navrhol již v žalobě. Vyplývalo by pak, že PSSZ byly z konkursu plně zaplacený přihlášené pohledávky, včetně penále a stěžovateli tak nemohl vzniknout další dluh za dobu trvání konkursního řízení. V průběhu konkursního řízení prováděla PSSZ pravidelné kontroly týkající se mimo jiné i odvádění pojistného na sociální zabezpečení. Na základě těchto kontrol nikdy nebyl zjištěn dluh na pojistném ani jakýkoliv výkaz nedoplatků. PSSZ ani žalovaná neuplatnily za trvání konkursního řízení jakékoliv pohledávky, které by se týkaly údajného neplnění zákonných povinností stěžovatele. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí Městského soudu v Praze spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodu rozhodnutí spatřuje stěžovatel v tom, že Městský soud neprovedl řádné důkazní řízení, při dokazování nepřihlédl ke konkursnímu spisu stěžovatele a nemohl tak kvalitativně hodnotit důvody pro své rozhodnutí. Ze správního spisu nemohl vyplynout závěr soudu o tom, že stěžovatel v průběhu konkursního řízení řádně a včas neplnil své závazky z plateb pojistného za své zaměstnance. Stěžovatel veškeré platby řádně hradil. Navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť se v posuzované věci jedná o specifickou právní kauzu doposud neřešenou judikaturou, přičemž vykonatelnost rozhodnutí správního orgánu může stěžovateli způsobit významnou majetkovou újmu a dále s ohledem na případné shledání nezákonnosti napadeného rozhodnutí Městského soudu v Praze, pro které by mohl vzniknout další spor o navrácení finančních prostředků ze strany České správy sociálního zabezpečení či PSSZ. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je možno rozhodnout věcně o kasační stížnosti bez zbytečného prodlení, jako je tomu v projednávané věci, neboť za této situace při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Postupoval přitom podle § 109 odst. 3 s. ř. s., podle něhož je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/), nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

V posuzované věci bylo předmětem přezkumného soudního řízení rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3401-9010-142-24.1.2006/Št, jímž žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila napadené rozhodnutí PSSZ ze dne 6. 12. 2005, č. j. 21071/010/9002/61205/Václ./7/05. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná konstatovala, že námitky žalobce proti výkazu nedoplatků č. 9121/05 přešetřila a neshledala je důvodnými, stejně jako důvody uváděné v podaném odvolání proti uvedenému rozhodnutí PSSZ. Dále konstatovala, že řízení o konkursu a vyrovnání není předmětem tohoto řízení a že předmětem řízení je otázka využití platby ze dne 14. 6. 2005 ve výši 51 966 Kč.

Podle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (dále jen „správní řád“) použitého pro toto řízení se zřetelem k ust. § 108 zákona č. 582/1991 Sb., výrok správního rozhodnutí obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Podle § 47 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Vlastní výrok rozhodnutí nepřesvědčí plně o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněn. Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc. Při vypracování odůvodnění ponechává správní řád správnímu orgánu na vůli, jaký postup pokládá v konkrétní věci za nejvhodnější. Zpravidla, pokud jde o skutkovou stránku, se nejprve vylíčí podstata věci, a potom následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a vypořádat se i s případnými rozpory v jednotlivých důkazech. Poté by měly být uvedeny závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí se právní význam těchto skutečností a vysloví úsudek o předmětu řízení. S poukazem na právní normu, citovanou ve výroku rozhodnutí, se zdůvodní její použití v konkrétním případě. Je sice možné zvolit i jiné uspořádání odůvodnění se zřetelem na povahu té které projednávané věci, ale v každém případě však je třeba, aby byla dobře vystižena podstata věci a aby odůvodnění nebylo zatěžováno údaji a úvahami bezvýznamnými, které by byla na úkor srozumitelnosti.

Těmto požadavkům žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2006 neodpovídá.

Z odůvodnění správního rozhodnutí není totiž patrné, že by se žalovaná vypořádala s námitkami stěžovatele ohledně nezákonnosti výkazu nedoplatků v části týkající se dlužného pojistného a penále vzniklého v průběhu konkursu, když konstatovala, že řízení o konkursu a vyrovnání není předmětem řízení a předmětem řízení je pouze otázka využití platby ze dne

14. 6. 2005 ve výši 51 996 Kč. Dlužné pojistné a penále vzniklé v průběhu konkursu však předmětem řízení jednoznačně bylo, neboť bylo uvedeno v přezkoumávaném výkazu nedoplatků. Žalovaná tudíž nemohla toto dlužné pojistné a penále vyloučit ze své přezkumné činnosti. V napadeném správním rozhodnutí tak chybí právní úvaha správního orgánu (žalovaná se s námitkami stěžovatele proti výši penále za období konkursu vznesenými v odvolání vůbec nezabývala), která vedla k vydání rozhodnutí. Takové rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, což platí zejména za situace, kdy naprosto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je správní rozhodnutí PSSZ ze dne 6. 12. 2005, v němž rovněž není uvedeno, z jakého důvodu je výkaz nedoplatků na pojistném správný a jak se vypořádal uvedený orgán s námitkami žalobce.

Městskému soudu v Praze je tedy třeba vytknout, že se náležitým způsobem nezabýval přezkoumatelností žalobou napadeného správního rozhodnutí a ze zjištěných vad nevyvodil odpovídající závěry. Tento soud byl sice vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ovšem i zde měla tato vázanost své výjimky, a to v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem v případě nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalobou v dané věci nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí namítána ostatně i byla (rozhodnutí není řádně odůvodněno) a byly namítány i vady, v nichž spočívá. Konečně i judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35), dovodila, že „nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Obecně však platí, že je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů, brání takový nedostatek zpravidla posouzení důvodnosti jiných žalobních námitek; navíc, stanoví-li zákon možnost zrušit rozhodnutí pro takové vady i tehdy, pokud vyjdou najevo až při jednání, výslovně připouští, že do té doby zjevné být nemusely, a tedy ani nemusely být obsahem žaloby.

Městský soud v Praze tedy v daném případě měl vycházet ze zjevné nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a měl jej zrušit pro tuto vadu řízení. Je tomu tak proto, že v napadeném správním rozhodnutí chyběly skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí a nejsou ze spisu v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Pokud tak Městský soud v Praze neučinil, nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nevzal v úvahu a naopak ji dále rozvinul a prohloubil (v odůvodnění rozsudku konstatuje bez dalšího, že nedošel k závěru, že by výkaz nedoplatků na pojistném PSSZ z 10. 10. 2005 byl nepřezkoumatelný), je třeba označit za nepřezkoumatelný i jeho rozsudek. To musel vzít v úvahu i Nejvyšší správní soud i kdyby námitka nepřezkoumatelnosti nebyla součástí kasační stížnosti [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud totiž není vázán důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s., je-li rozsudek Městského soudu v Praze nepřezkoumatelný. Takový je i rozsudek zamítající žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlížející přitom ke skutečnosti, že samo správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Takové rozhodnutí měl Městský soud v Praze zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 33/2003, publikovaném pod č. 523/2005 Sb. NSS).

Předmětem řízení v projednávané věci bylo uložení povinnosti zaplatit dlužné pojistné za období let 1997 - 2005 a z toho plynoucí penále, přičemž jediným podkladem

pro rozhodnutí (výkaz nedoplatků) byl výpis z konta plátce (stěžovatele). Z tohoto výpisu ani z napadeného rozhodnutí žalované není zřejmé, jakým postupem došla žalovaná k celkové výši dlužného pojistného a penále. V napadeném správním rozhodnutí není vůbec naznačen způsob výpočtu výše dlužného pojistného a penále. Z uvedeného výpisu pak vyplývá pouze to, že stěžovateli byla dne 31. 1. 1999 předepsána k úhradě částka ve výši 11 776 816 Kč a částka ve výši 9 537 835 Kč, a že stěžovatel v letech 1999 - 2005 řádně hradil předepsané pojistné. Ze správního spisu, ani z napadeného rozhodnutí žalované však nevyplývá jakým způsobem PSSZ došla k výše uvedeným částkám a tedy i k částce 9 925 290 Kč, kterou předepsala stěžovateli k úhradě výkazem nedoplatků ze dne 10. 10. 2005, když v tomto výkazu je pouze uvedeno, že stanovení dlužného pojistného a penále ve výkazu nedoplatků je provedeno ve smyslu § 9, § 10, § 20 a § 22a zákona č. 589/1992 Sb., ke dni 10. 10. 2005 mělo být zaplaceno 9 935 286 Kč, bylo zaplaceno 9 996 Kč, dlužná částka k úhradě činila celkem 9 925 290 Kč.

Nepodloženost skutkových zjištění ve spise správního orgánu je v souzené věci tedy natolik zásadní a zřetelná, že Městský soud v Praze měl naříkané správní rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky zrušit kromě důvodu uvedeného v ust. § 76 odst. 1 písm. a) také z důvodu uvedeného v ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51 Nejvyšší správní soud konstatoval, že nejsou-li důkazy ve správním spise obsaženy, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsudek Městského soudu v Praze zamítající žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlízející v této věci přitom ke skutečnosti, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, zatěžuje řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a Nejvyšší správní soud k takové vadě musí přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), bez ohledu na to, zda byla stěžovatelem namítána v kasační stížnosti.

Na Městském soudu v Praze bude, aby se v tomto řízení věci znovu zabýval a vycházel z toho, že žalobou napadené správní rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2006 je nepřezkoumatelné jak pro nedostatek důvodů, tak proto, že skutkový stav nemá oporu ve spisech.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před Městským soudem v Praze bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 část věty za středníkem s. ř. s.), není možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovému rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

V novém rozhodnutí Městský soud v Praze rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu